

На самоті й в глушві — чи шкодить це співцеві?
Я відчував небесних музик зливу.
Я сповна пив красу й осінніх жовтих гір,
Розніжених під сонця пізню ласку.
І тайни космосу розкрив мій зір
Під зоряного неба вічну казку...
Гірські вершини я кохав, долини
В вечірнім сяйві й ранковім тумані.
Моя розмова з ними — радісні хвилини,
За тьму мовчазних днів незаміними!
Тому в життя рішальний час останній
Я не жалітиму, що мало пережив...
У вічному краси й любові пошуканні
Я не хвилинками — століттями я жив!

ЛІТО

Чи то свято, чи парада,
Або чи весілля? —
Повно співу, сама радість,
Всюди квіти білі.
Вихиляються у танці
Ниви-молодиці,
Волошками сяють очі,
Маком квітнуть лиця.
Шепче вітер пустотливо
Колосочкам казку.
А над всім тим ясне сонце
Сипле теплу ласку.

*Джерело: Листок з вирію : поезія української діаспори /
упоряд. Г. Курпа, Д. Чередниченко. – К. : Голов. спеціаліз. ред.
літ. мовами нац. меншин України, 2002. – Кн. 2. – 544 с.*

*Підготувала: бібліограф МБВ ЦБС –
Бучковська Л.В.*

Я не хвилинками – століттями я жив!

*листок-сигнал
серії «Письменники української діаспори»
до 100-річчя від дня народження письменника*

Федора Лазорика (1913-1969)

для широкого кола читачів

м. Добропілля-2013

Лазорик Федір (1913—1969)

Федір Лазорик народився в селі Бехерів Бардіївського округу (Словаччина). Закінчив учительську семінарію в Пряшеві.

Вчителював на Закарпатті. Після окупації Закарпаття хортистами повернувся до Словаччини. Працював редактором газети «Пряшівщина», журналів «Дукля» та «Дружно вперед», газети «Нове життя».

Автор поетичних збірок «Слово гнаних і голодних» (1949), «Велика сила» (1955), «Сніжні хризантеми» (1968), «Карпатська замана» (1971); повістей «Світанок над селами» (1953) та «Вік наш фестивалний» (1958). Упорядкував збірник народних пісень «Співаночки мої» (1956), а також буквар, читанку та підручник з української мови для українських шкіл Східної Словаччини.

У ПОЛІ

Знов заспівай мені, дівчино,
Отую пісеньку забуту,
І по горі та й по долині
Розвієш ти серденька скруту!
Ой, по горі та й по долині
Із вітром шепче колос спілий,
Сміється макам небо сине,
З криниці п'ють хмарини білі.
Лиш ми самі, серденько, з болем;
Пуста доріжка перед нами...
Та, може, нам посеред поля
Співає дівчинка рум'яна.

КРАСА ЛІСІВ

Яка краса — лісів мовчання,
Дрімучість таємнича,
В яких стихають поривання
І туга мандрівнича.
Дрімає хмарка в смузі неба
Високо над тобою.

Здається, іншого не треба
Для щастя, крім спокою...
Та є краса лісів в час бурі —
Велична, войовнича,
Коли розгнівано нахмурять
Схвильоване обличчя.
Вітри не в силах подолати
Завзяття лісового —
Втікають вороги крилаті
Від опору міцного.
Як добре тую мудрість знати,
Глибоку і правдиву:
Для того, щоби дужим стати, —
Святого треба гніву!

КАРПАТСЬКА ЗАМАНА

Мое серце вчарувала Стримба,
Коломийка і журлива дримба.
Чорна верховинка в білій вишиванці,
З усміхненим личком в дріботливій танці.
Мої очі причарував місяць,
Що зійшов туристом над узлісся;
Крихточки розсипав з золотого хліба
По росі — пташатам, а по Тисі — риbam.
Як в землю тую орди наступали,
То гуцули в бою на трембіти грали.
Шугаєві нути зволоділи слухом,
І хоч би в неволі, все я вільний — духом!

СВІТ ПОЕТА

Я не жалітиму, що коротко я жив,
Що мало я бучного світу бачив...
Хвилинку кожна я в століття замінив,
Шукаючи в житті красу гарячу.
І крізь замерзлі скла тюрем життєвих
Спонуку бачив я до праці й співу.